

**SAMNINGUR MILLI
RÍKISSTJÓRNAR LÝÐVELDISINS ÍSLANDS
OG
RÍKISSTJÓRNAR ALÞÝÐULÝÐVELDISINS VÍETNAM
TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN
OG KOMA Í VEG FYRIR UNDANSKOT
FRÁ SKATTLAGNINGU Á TEKJUR**

Ríkisstjórn Lýðveldisins Íslands og ríkisstjórn alþýðulýðveldisins Víetnam,

sem óska að gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur,

hafa komið sér saman um eftirfarandi:

1. gr.

Aðilar sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningsríkjunum.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum sem eru lagðir á vegna samningsríkis, sjálfstjórnarhéraða eða sveitarstjórna þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.
2. Til skatta af tekjum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur, eða á hluta tekna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, skattar af heildarfjárhæð starfslauna eða vinnulauna sem greidd eru af fyrirtækjum, svo og skattar af verðmætisaukningu.
3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru þessir:
 - a) í Víetnam:
 - i) tekjuskattur einstaklinga;
 - ii) skattur á hagnað; og
 - iii) afdráttarskattur á hagnað;

(hér eftir nefndir „víetnamskur skattur“);
 - b) á Íslandi:
 - i) tekjuskattur til ríkisins;
 - ii) sérstakur tekjuskattur til ríkisins;
 - iii) útsvar til sveitarfélaga; og
 - iv) tekjuskattur lánastofnana;

(hér eftir nefndir „íslenskur skattur“).
4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta, sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar, sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans til viðbótar við eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu gefa hvort öðru upplýsingar um allar mikilvægar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.

3. gr.

Almennar skilgreiningar.

1. Í samningi þessum merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:
 - a) „Víetnam“ merkir alþýðulýðveldið Víetnam; þegar notað í landfræðilegum skilningi merkir hugtakið allt landsvæði þess, þar með talið landhelgin og svæði utan landhelginnar sem liggur að henni, þar sem Víetnam hefur samkvæmt víetnömskum lögum og samkvæmt þjóðarétti fullveldisréttindi að því er varðar rannsóknir og hagnýtingu náttúruauðlinda á hafsbotninum, í botnlögum hans og í hafinu yfir honum;
 - b) „Ísland“ merkir lýðveldið Ísland og, þegar notað í landfræðilegum skilningi, landsvæði lýðveldisins Íslands, þar með talið landhelgin og sérhver það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;
 - c) „samningsríki“ og „hitt samningsríkið“ merkja Víetnam eða Ísland eftir því sem samhengið gefur til kynna;
 - d) „aðili“ merkir mann, félag og sérhver önnur samtök aðila;
 - e) „félag“ merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra einingu sem telst persóna að lögum að því er skatta varðar;
 - f) „fyrirtæki í samningsríki“ og „fyrirtæki í hinu samningsríkinu“ merkja fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í samningsríki, og fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, eftir því sem við á;
 - g) „ríkisborgarar“ merkir:
 - i) alla menn sem eiga ríkisfang í samningsríki;
 - ii) alla lögaðila, sameignarfélög og samtök sem byggja réttarstöðu sína sem slík á gildandi lögum samningsríkis;
 - h) „flutningar á alþjóðaleiðum“ merkir flutninga með skipi eða loftfari sem rekið er af fyrirtæki í samningsríki, nema því aðeins að skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í hinu samningsríkinu; og
 - i) „bært stjórnvald“ merkir:
 - i) í Víetnam, fjármálaráðherra eða fulltrúa hans; og

ii) á Íslandi, fjármálaráðherra eða fulltrúa hans.

2. Við framkvæmd samningsríkis á ákvæðum þessa samnings á hverjum tíma skulu öll hugtök sem ekki eru skilgreind í samningnum, nema annað leiði af samhenginu, hafa sömu merkingu og þau hafa á þeim tíma samkvæmt lögum viðkomandi ríkis að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til. Sú merking sem hugtakið hefur samkvæmt viðeigandi skattalögum þess ríkis skal ganga framur þeirri merkingu sem hugtakið hefur samkvæmt öðrum lögum þess ríkis.

4. gr.

Heimilisfastur aðili.

1. Í þessum samningi merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í samningsríki“ sérhver þann aðila sem samkvæmt lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna búsetu, heimilisfesti, aðseturs stjórnar, stofnunar, skráningar eða af öðrum svipuðum ástæðum. Hugtakið felur þó ekki í sér neinn þann aðila sem eingöngu er skattskyldur í þessu ríki af tekjum sem eiga uppruna sinn í því ríki.
2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:
 - a) maður telst einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á fast heimili; eigi maður fast heimili í báðum ríkjunum telst hann einungis heimilisfastur í því ríki sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna);
 - b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru ríkinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann á fast heimili í hvorugu ríkinu, telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann dvelst að jafnaði;
 - c) ef maður dvelst að jafnaði í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á ríkisfang;
 - d) ef maður á ríkisfang í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra skulu bæð stjórnvöld í samningsríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili annar en maður telst eiga heimilisfesti í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. telst hann heimilisfastur í því ríki þar sem hann er skráður. Sé sá aðili hins vegar skráður í öðru ríkjanna en raunveruleg framkvæmdastjórn hans hefur aðsetur í hinu ríkinu skulu bær stjórnvöld samningsríkjanna ákveða með gagnkvæmu samkomulagi í hvoru ríkjanna aðilinn skal talinn heimilisfastur að því er þennan samning varðar. Sé ekki um slíkt samkomulag að ræða skal aðilinn í hvorugu samningsríkinu vera talinn heimilisfastur í hinu samningsríkinu að því er þennan samning varðar.

5. gr.

Föst atvinnustöð.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ fasta starfsstöð þar sem starfsemi fyrirtækis fer að nokkru eða öllu leyti fram.
2. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur einkum til:
 - a) aðseturs framkvæmdastjórnar;
 - b) útibús;
 - c) skrifstofu;
 - d) verksmiðju;
 - e) verkstæðis;
 - f) námu, olíu- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem náttúruauðlindir eru nýttar;
 - g) mannvirkis eða tækja sem notuð eru til rannsókna á náttúruauðlindum undan ströndum.
3. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur einnig til:
 - a) byggingarsvæðis, byggingarframkvæmdar, samsetningarvinnu eða uppsetningarframkvæmdar eða eftirlitsstarfsemi í tengslum við slík verkefni, en aðeins þegar slíkt svæði, framkvæmd eða starfsemi er til staðar eða stendur yfir lengur en sex mánuði;
 - b) þjónustustarfa, þar á meðal ráðgjafarþjónustu, sem veitt er af starfsmönnum fyrirtækis eða öðru starfslíði sem fyrirtæki fær til þeirrar starfsemi, en aðeins þar sem slík starfsemi stendur yfir (vegna sama eða tengds verkefnis) innan landsins samtals lengur en 6 mánuði á hverju 12 mánaða tímabili.

4. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar tekur hugtakið „föst atvinnustöð“ ekki til:
- nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu eða sýningu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins;
 - birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til geymslu eða sýningar;
 - birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
 - fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð í sambandi við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið;
 - fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð til að annast sérhverja aðra undirbúnings- eða aðstoðarstarfsemi fyrir fyrirtækið;
 - fastrar starfsstöðvar sem nýtt er eingöngu til að reka hvers konar starfsemi sem samsett er úr þáttum sem falla undir a- til e-lið, enda felist öll sú starfsemi sem fram fer í þessari föstu starfsstöð vegna þessarar samsetningar í undirbúnings- eða aðstoðarstörfum.
5. Ef aðili, sem ekki er óháður umboðsaðili samkvæmt ákvæðum 7. mgr., hefur á hendi starfsemi í samningsríki fyrir fyrirtæki í hinu samningsríkinu telst fyrirtæki þetta, þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr., hafa fasta atvinnustöð í fyrrnefnda samningsríkinu að því er varðar hvers konar starfsemi sem aðilinn gegnir fyrir fyrirtækið, ef aðilinn:
- hefur heimild í því ríki til að gera samninga fyrir fyrirtækið og beitir þessari heimild að jafnaði. Þetta á þó ekki við ef starfsemi þessa aðila er takmörkuð við þá starfsemi sem um ræðir í 4. mgr. og sem myndi ekki, þótt innt væri af hendi frá fastri starfsstöð, gera þessa föstu starfsstöð að fastri atvinnustöð samkvæmt ákvæðum þeirrar málsgreinar; eða
 - hefur ekki slíka heimild en heldur að jafnaði birgðir í fyrrnefnda ríkinu og afhendir vörur eða varning úr þeim birgðum reglulega fyrir fyrirtækið.
6. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar telst váttryggingafélag í samningsríki hafa fasta atvinnustöð í hinu samningsríkinu, nema hvað varðar endurtryggingar, ef það innheimtir iðgjöld á landsvæði þess ríkis eða tryggir áhættu þar í gegnum aðila sem ekki er óháður umboðsaðili samkvæmt ákvæðum 7. mgr.

7. Fyrirtæki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í samningsríki eingöngu vegna þess að það rekur þar viðskipti fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan marka venjulegs atvinnurekstrar þeirra. Þegar störf slíks umboðsaðila eru eingöngu eða nærri eingöngu í þágu þess fyrirtækis telst hann þó ekki óháður umboðsaðili samkvæmt þessari málsgrein.
8. Þótt félag sem er heimilisfast í samningsríki stjórnari eða sé stjórnað af félagi sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu eða rekur viðskipti í síðarnefnda ríkinu (annaðhvort frá fastri atvinnustöð eða á annan hátt) leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

6. gr.

Tekjur af fasteign.

1. Tekjur sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði eða skógarnytjum) sem staðsett er í hinu samningsríkinu má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Hugtakið „fasteign“ skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgiferð með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttar, afnotarétt af fasteign og rétt til breytilegrar eða fastrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu á eða rétt til hagnýtingar á námum, lindum og öðrum náttúruauðlindum. Skip og loftför teljast ekki til fasteigna.
3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.
4. Ákvæði 1. og 3. mgr. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis og um tekjur af fasteign sem hagnýtt er til að veita sjálfstæða persónulega þjónustu.

7. gr.

Hagnaður af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki skal einungis skattlagður í því ríki nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíkan atvinnurekstur með höndum má skattleggja hagnað þess í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis að því marki sem rekja má hagnaðinn til:
 - a) nefndrar fastrar atvinnustöðvar;
 - b) sölu í því ríki á vörum eða varningi sömu eða svipaðrar tegundar og vörur eða varningur sem seldur er af þeirri föstu atvinnustöð; eða
 - c) annarra viðskipta sem fram fara í því ríki sem eru sama eða svipaðs eðlis og þau sem stunduð eru frá þeirri föstu atvinnustöð.
2. Þegar fyrirtæki í samningsríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar, skal hvort samningsríki um sig, nema annað leiði af ákvæðum 3. mgr., telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað sem ætla má að komið hefði í hennar hlut ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi að öllu leyti sjálfstætt fram í skiptum við það fyrirtæki sem hún er föst atvinnustöð fyrir.
3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld sem stofnað er til vegna föstu atvinnustöðvarinnar, þar með talinn kostnað við framkvæmdastjórn og almenna stjórnun, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því ríki þar sem fasta atvinnustöðin er eða annars staðar. Slíkan frádrátt skal þó ekki leyfa hvað varðar fjárhæðir, ef um það er ræða, sem fasta atvinnustöðin greiðir (nema um sé að ræða endurgreiðslu á raunverulegum kostnaði) til aðalskrifstofu fyrirtækisins eða til annarra skrifstofa þess sem þóknanir, gjöld eða aðrar svipaðar greiðslur fyrir afnot af einkaleyfum eða öðrum réttindum, eða sem umboðslaun fyrir tiltekna veitta þjónustu eða fyrir stjórnun, eða, nema um lánastofnun sé að ræða, sem vexti af fé sem lánað er föstu atvinnustöðinni. Sömuleiðis skal við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar ekki tekið tillit til fjárhæða (nema um sé að ræða endurgreiðslu á raunverulegum kostnaði) sem fasta atvinnustöðin gjaldfærir hjá aðalskrifstofu fyrirtækisins eða öðrum skrifstofum þess sem þóknanir, gjöld eða aðrar svipaðar greiðslur fyrir afnot af einkaleyfum eða öðrum réttindum, eða sem umboðslaun fyrir tiltekna veitta þjónustu eða fyrir stjórnun, eða, nema um lánastofnun sé að ræða, sem vexti af fé sem lánað er aðalskrifstofunni eða öðrum skrifstofum þess.

4. Ekkert í þessari grein skal hafa áhrif á beitingu laga samningsríkis er lúta að ákvörðun skattskyldu aðila í þeim tilvikum þegar upplýsingar sem bært stjórnvald þess ríkis hefur eru ekki nægar til að ákvarða hagnað sem telja skal fastri atvinnustöð, að því tilskildu að þeim lögum sé beitt í samræmi við meginreglur þessarar greinar að því marki sem upplýsingar sem hið bæra stjórnvald hefur gera það kleift.
5. Að því leyti sem venja hefur verið í samningsríki að ákvarða hagnað sem talinn er fastri atvinnustöð á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins milli hinna ýmsu hluta þess skal ekkert í 2. mgr. útiloka það samningsríki frá því að ákvarða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu sem tíðkast hefur. Aðferð sú sem notuð er við skiptinguna skal samt sem áður vera þannig að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur sem felast í þessari grein.
6. Við beitingu ákvæða undanfarandi málsgreina skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs nema rík og fullnægjandi ástæða sé til annars.
7. Þegar hagnaður felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum þessa samnings, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því samningsríki.
2. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu („pool“), sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

Þegar

- a) fyrirtæki í samningsríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðum fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða á, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þess, eða
- b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðum fyrirtækis í samningsríki, svo og fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða eiga, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þeirra,

og hlutaðeigandi fyrirtæki semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu sem eru frábrugðnir því sem væri ef fyrirtækin væru óháð hvort öðru, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála heði runnið til annars fyrirtækisins, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

10. gr.
Ágóðahlutir.

1. Ágóðahluti, sem félag heimilisfast í samningsríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Slíka ágóðahluti má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem félagið sem greiðir ágóðahlutina er heimilisfast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé viðtakandinn hins vegar raunverulegur eigandi ágóðahlutanna skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en:
 - a) 10 af hundraði af vergri fjárhæð ágóðahlutanna ef raunverulegi eigandinn er félag (annað en sameignarfélag) sem á beint að minnsta kosti 25 af hundraði eignarhlutdeild í félaginu sem greiðir ágóðahlutina;
 - b) 15 af hundraði af vergri fjárhæð ágóðahlutanna í öllum öðrum tilvikum.

Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd þessara takmarkana.

Þessi málsgrein skal engin áhrif hafa á skattlagningu félagsins að því er varðar þann hagnað sem ágóðahlutirnir eru greiddir af.

3. Þrátt fyrir ákvæði a-liðar 2. mgr., og svo lengi sem ágóðahlutir greiddir af félagi heimilisföstu í samningsríki eru samkvæmt lögum þess ríkis frádráttarbærir frá skattskyldum hagnaði eða eru yfirfæranlegir sem rekstrartap félagsins við ákvörðun tekjuskatts, má einnig skattleggja í fyrrnefnda ríkinu og samkvæmt lögum þess ríkis ágóðahluti sem greiddir eru af félaginu til aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu. Sé viðtakandinn hins vegar raunverulegur eigandi ágóðahlutanna skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en 15 hundraðshlutar af þeim hluta ágóðahlutanna sem er frádráttarbær frá skattskyldum hagnaði fyrirtækisins eða er yfirfæranlegur sem rekstrartap félagsins.

4. Hugtakið „ágóðahlutir“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum eða öðrum réttindum til hlutdeildar í hagnaði sem ekki eru skuldakröfur, svo og tekjur af öðrum félagsréttindum sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum samkvæmt löggjöf þess ríkis þar sem félagið sem framkvæmir úthlutunina er heimilisfast.
5. Ákvæði 1., 2. og 3. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi ágóðahlutanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem félagið sem greiðir ágóðahlutina er heimilisfast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og hlutareignin sem ágóðahlutirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.
6. Ef félag sem er heimilisfast í samningsríki fær hagnað eða tekjur frá hinu samningsríkinu getur síðarnefnda ríkið ekki skattlagt ágóðahlutina sem félagið greiðir nema að því leyti sem ágóðahlutirnir eru greiddir aðila heimilisföstum í síðarnefnda ríkinu eða að því leyti sem hlutareignin sem ágóðahlutirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við fasta atvinnustöð eða fasta stöð í síðarnefnda ríkinu né heldur skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt þótt ágóðahlutirnir sem greiddir eru eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í síðarnefnda ríkinu.

11. gr.
Vextir.

1. Vexti, sem myndast í samningsríki og greiddir eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Slíka vexti má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem vextirnir myndast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé viðtakandinn hins vegar raunverulegur eigandi vaxtanna skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en 10 af hundraði af vergri fjárhæð vaxtanna. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd þessarar takmörkunar.
3. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. skulu
 - a) vextir sem myndast í Víetnam undanþegninir víetnömskum skatti ef vextirnir eru greiddir:
 - i) íslenska ríkinu, sjálfstjórnarhéraði, sveitarstjórn eða opinberri stofnun þess;
 - ii) Seðlabanka Íslands;

- iii) Iðnlánasjóði eða Iðnþróunarsjóði eða öðrum sambærilegum stofnunum sem bær stjórnvöld samningsríkjanna kunna að gera samkomulag um að falli undir þetta ákvæði; eða
 - iv) öðrum stofnunum sambærilegum þeim stofnunum sem nefndar eru í iii-lið sem bær stjórnvöld samningsríkjanna kunna að gera samkomulag um að falli undir þetta ákvæði;
 - b) vextir sem myndast á Íslandi undanþegnir íslenskum skatti ef vextirnir eru greiddir:
 - i) ríkisstjórn Víetnam, sjálfstjórnarhéraði, sveitarstjórn eða opinberri stofnun þess;
 - ii) Ríkisbanka Víetnam; eða
 - iii) opinberri stofnun eða annarri stofnun sem bær stjórnvöld í samningsríkjunum kunna að gera samkomulag um að falli undir þetta ákvæði, sé hlutafé hennar að öllu eða mestu leyti í eigu ríkisstjórnar Víetnam.
4. Hugtakið „vextir“ merkir í þessari grein tekjur af hvers konar skuldakröfum, hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki, og hvort sem þeim fylgir réttur til hlutdeildar í hagnaði skuldunautar eða ekki. Hugtakið tekur sérstaklega til tekna af ríkisverðbréfum og tekna af skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, þar með talinn gengismunur og vinningar tengdir slíkum verðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum. Dráttarvextir og kostnaður vegna greiðsludráttar teljast ekki vextir samkvæmt þessari grein.
5. Ákvæði 1., 2. og 3. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem vextirnir myndast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við a) slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð, eða við b) viðskipti sem vísað er til í c-lið 1. mgr. 7. gr. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.
6. Vextir skulu taldir myndast í samningsríki þegar greiðandinn er það ríki sjálft, sjálfstjórnarhérað, sveitarstjórn eða aðili heimilisfastur í því ríki. Þegar sá aðili sem vextina greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð eða fasta stöð í samningsríki og skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af er bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð, og vextirnir eru gjaldfærðir hjá hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð, skulu slíkir vextir þó taldir myndast í því ríki þar sem hin fasta atvinnustöð eða fasta stöð er staðsett.

7. Þegar vaxtafjárhæðin er hærri miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú vaxtafjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í samningsríki og greiddar eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda samningsríkinu.
2. Slíkar þóknanir má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem þær myndast og samkvæmt lögum þess ríkis, en sé móttakandinn raunverulegur eigandi þóknananna skal skatturinn sem þannig er á lagður ekki vera hærri en 10 af hundraði af vergri fjárhæð þóknananna.
3. Hugtakið „þóknanir“ merkir í þessari grein hvers konar greiðslur, sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á verkum á sviði bókmennta, lista eða vísinda þar með töldum kvikmyndum, mynd- eða hljóðsegulböndum fyrir útvarps- eða sjónvarpssendingar, hvers konar einkaleyfum, vörumerkjum, mynstri eða líkani, áætlun, leynilegri formúlu eða framleiðsluaðferð, tölvukerfi eða hugbúnaði fyrir tölvunet, eða fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar iðnaðar-, viðskipta- eða vísindabúnaði eða fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.
4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknananna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem þóknanirnar myndast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og réttindin eða eignin sem þóknanirnar stafa frá er raunverulega bundin við a) slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð eða við b) viðskipti sem vísað er til í í c-lið 1. mgr. 7. gr. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.

5. Þóknanir skulu taldar myndast í samningsríki þegar greiðandinn er það ríki sjálf, sjálfstjórnarhérað, sveitarstjórn eða aðili heimilisfastur í því ríki. Þegar sá aðili, sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð eða fasta stöð í samningsríki og skyldan til að greiða þóknanirnar er bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð, og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð, skulu slíkar þóknanir þó taldar myndast í því ríki þar sem hin fasta atvinnustöð eða fasta stöð er staðsett.
6. Þegar fjárhæð þóknanna er hærri miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

13. gr.

Söluhagnaður af eignum.

1. Hagnað, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hlýtur af sölu fasteignar sem getið er um í 6. gr. og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, eða lausafjár sem tilheyrir fastri stöð sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur til þess að veita sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda samningsríkinu. Sama gildir um hagnað af sölu á slíkri fastri atvinnustöð (einni sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) eða slíkri fastri stöð.
3. Hagnaður, sem hlýst af sölu skipa eða loftfara sem fyrirtæki í samningsríki notar í flutningum á alþjóðaleiðum eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa eða loftfara, skal einungis skattlagður í því samningsríki.
4. Hagnað, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hlýtur af sölu hluta eða sambærilegra réttinda í félagi og eignir félagsins felast að öllu eða mestu leyti í fasteignum sem staðsettar eru í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
5. Hagnað, sem hlýst af sölu hluta í félagi sem er heimilisfastur í samningsríki, annarra en þeirra sem getið er um í 4. mgr., má skattleggja í því ríki.

6. Hagnað, sem hlýst af sölu annarra eigna en getið er í 1., 2, 3., 4. og 5. mgr., skal einungis skattleggja í því samningsríki þar sem seljandinn er heimilisfastur.

14. gr.

Sjálfstæð persónuleg þjónusta.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af sérfræðiþjónustu eða öðru sjálfstæðu starfi, skulu einungis skattlagðar í því ríki nema í eftirgreindum tilvikum þegar slíkar tekjur má einnig skattleggja í hinu samningsríkinu:
 - a) ef hann hefur að jafnaði fasta stöð í hinu samningsríkinu til þess að leysa af hendi störf sín; í því tilviki má leggja skatt á tekjurnar í hinu samningsríkinu, en þó einungis á þann hluta þeirra sem rekja má til þeirrar föstu stöðvar; eða
 - b) ef hann dvelur í hinu samningsríkinu í eitt eða fleiri skipti, sem samtals eru 183 dagar eða lengur á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári; í því tilviki má leggja skatt á tekjurnar í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis á þann hluta teknanna sem rekja má til starfa hans í því ríki.
2. Hugtakið „sérfræðiþjónusta“ merkir einkum sjálfstæð störf á sviði vísinda, bókmennta, lista, uppeldis- eða kennslumála, svo og sjálfstæð störf lækna, lögfræðinga, verkfræðinga, arkitekta, tannlækna og endurskoðenda.

15. gr.

Launað starf.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 16., 18., 19., 20. og 21. gr. skulu starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því ríki, nema starfið sé leyst af hendi í hinu samningsríkinu. Ef starfið er leyst þar af hendi má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda ríkinu.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningsríkinu, einungis skattlagt í fyrirnefnda ríkinu ef:
 - a) viðtakandinn dvelur í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári, og
 - b) endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem er ekki heimilisfastur í hinu ríkinu, og

- c) endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri atvinnustöð eða fastri stöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu ríkinu.
3. Þrátt fyrir undanfarandi ákvæði þessarar greinar má skattleggja endurgjald fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari sem fyrirtæki í samningsríki notar í flutningum á alþjóðaleiðum í því ríki.

16. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir setu í stjórn eða stjórnarígildi í félagi sem heimilisfast er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

17. gr.
Skemmtikraftar og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 15. og 16. gr. má skattleggja tekjur aðila heimilisfasts í samningsríki sem hann aflar í hinu samningsríkinu með persónulegum störfum sem skemmtikraftur, svo sem leikari í leikhúsi eða kvikmyndum, listamaður í hljóðvarpi eða sjónvarpi, eða tónlistarmaður, eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda ríkinu.
2. Þegar tekjur af persónulegu starfi, sem leyst er af hendi af skemmtikrafti eða íþróttamanni sem slíkum, renna ekki til skemmtikraftsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 7., 15. og 16. gr., skattleggja tekjurnar í því samningsríki þar sem starfsemi skemmtikraftsins eða íþróttamannsins fer fram.
3. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. skulu tekjur, sem skemmtikraftar eða íþróttamenn heimilisfastir í samningsríki afla með störfum sem leyst eru af hendi í hinu samningsríkinu samkvæmt samkomulagi milli ríkisstjórna beggja samningsríkjanna um menningarskipti, undanþegnar skatti í síðarnefnda samningsríkinu.

18. gr.
Eftirlaun.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 2. mgr. 19. gr. skulu eftirlaun og annað svipað endurgjald sem greitt er aðila heimilisföstum í samningsríki vegna fyrri starfa hans einungis skattlögð í því ríki.

2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr., og ákvæði 2. mgr. 19. gr., má skattleggja eftirlaun og aðrar svipaðar greiðslur, hvort sem um er að ræða reglubundnar greiðslur eða eingreiðslu, sem greiddar eru samkvæmt almannatryggingalöggjöf samningsríkis, eða samkvæmt öðrum opinberum kerfum samningsríkis sem komið er á fót til að tryggja velferð almennings, í því ríki.

19. gr.
Opinbert starf.

1. a) Starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, að undanskildum eftirlaunum, sem greidd eru af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða sjálfstjórnarahéraðs eða sveitarstjórnar, skulu einungis skattlögð í því ríki.
- b) Slík starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef starfið er leyst þar af hendi og maðurinn er heimilisfastur í því ríki og:
- (i) er ríkisborgari þess ríkis; eða
- (ii) tók ekki upp heimilisfesti í því ríki einvörðungu í þeim tilgangi að leysa þetta starf af hendi.
2. a) Eftirlaun, sem greidd eru af eða úr sjóðum stofnuðum af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða sjálfstjórnarahéraðs eða sveitarstjórnar þess, skulu einungis skattlögð í því ríki.
- b) Slík eftirlaun skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef maðurinn er heimilisfastur þar og er jafnframt ríkisborgari þess ríkis.
3. Ákvæði 15., 16. og 18. gr. skulu gilda um starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald og um eftirlaun sem greidd eru fyrir störf leyst af hendi í tengslum við atvinnurekstur á vegum samningsríkis eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar þess.

20. gr.
Námsmenn og starfsnemar.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var síðast fyrir komu sína til samningsríkis heimilisfastur í hinu samningsríkinu og sem dvelur í fyrrnefnda ríkinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því ríki á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda komi slíkar greiðslur frá aðilum utan þess ríkis.

21. gr.

Kennarar, prófessorar og rannsóknarmenn.

1. Maður sem er, eða var rétt fyrir komu sína til samningsríkis, heimilisfastur í hinu samningsríkinu og sem dvelur í fyrrnefnda samningsríkinu í þeim megintilgangi að kenna, halda fyrirlestra eða stunda rannsóknir við háskóla, framhaldsskóla, skóla eða menntastofnun eða rannsóknarstofnun á sviði vísinda sem viðurkennd er af ríkisstjórn fyrrnefnda samningsríkisins skal í tvö ár frá þeim degi þegar hann kemur fyrst til fyrrnefnda samningsríkisins undanþeginn skattlagningu í fyrrnefnda samningsríkinu á endurgjald fyrir slíka kennslu, fyrirlestra eða rannsóknir.
2. Þessi grein skal einungis gilda um tekjur af rannsóknum ef slíkar rannsóknir eru stundaðar af manni í þágu almennings og ekki aðallega til hagsbóta fyrir annan tiltekinn eða aðra tiltekna einkaaðila.

22. gr.

Aðrar tekjur.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, skulu einungis skattlagðar í því ríki og skiptir ekki máli hvar þeirra er aflað.
2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð sem þar er staðsett eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu ríkinu frá fastri stöð sem þar er staðsett, og réttindin eða eignin sem tekjurnar stafa frá er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.
3. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. má einnig skattleggja tekjur aðila heimilisfasts í samningsríki sem stafa frá hinu samningsríkinu og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, í síðarnefnda ríkinu.

23. gr.

Aðferðir til að komast hjá tvísköttun.

1. Í Víetnam skal komast hjá tvísköttun á eftirfarandi hátt:

Hafi aðili heimilisfastur í Víetnam tekjur, hagnað eða ágóða, sem samkvæmt íslenskum lögum og samkvæmt þessum samningi má skattleggja á Íslandi, skal Víetnam heimila sem frádrátt frá skatti þess á tekjur, hagnað eða ágóða fjárhæð sem svarar til þess skatts sem greiddur hefur verið á

Íslandi. Fjárhæð frádráttarins skal þó ekki vera hærri en sem nemur víetnömskum skatti á þær tekjur, þann hagnað eða ágóða reiknaðs samkvæmt víetnömskum skattalögum og reglugerðum fyrir slíkan frádrátt.

2. Á Íslandi skal komist hjá tvísköttun á eftirfarandi hátt:
 - a) Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur, sem samkvæmt ákvæðum þessa samnings skulu einungis skattlagðar eða má skattleggja í Víetnam, skal Ísland heimila, ef það brýtur ekki í bága við ákvæði b-liðar þessarar málsgreinar, sem frádrátt frá íslenskum tekjuskatti þann hluta íslenska tekjuskattsins sem svarar til teknanna sem rekja má til Víetnam og reiknaður er með sama hætti og með sama skatthlutfalli og íslenskur tekjuskattur annar sem lagður er á aðrar tekjur en þær sem rekja má til Víetnam.
 - b) Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur, sem samkvæmt ákvæðum 2. og 3. mgr. 10. gr., 2. mgr. 11. gr., 2. mgr. 12. gr., 4. og 5. mgr. 13. gr., 1. og 3. mgr. 15. gr., 16. gr., 1. og 2. mgr. 17. gr., 2. mgr. 18. gr. og 3. mgr. 22. gr. má skattleggja í Víetnam, skal Ísland heimila að dregin sé frá íslenskum tekjuskatti þessa heimilisfasta aðila fjárhæð sem svarar til þess skatts sem greiddur hefur verið í Víetnam. Frádráttur þessi skal þó ekki vera hærri en sá hluti skattsins, reiknaður fyrir slíkan frádrátt, sem lagður er á þær tekjur sem rekja má til Víetnam.
 - c) Hvað b-lið þessarar málsgreinar varðar skal víetnamskur skattur í hverju tilviki talinn nema 15 af hundraði af vergri fjárhæð ágóðahluta, vaxta og þóknana sem rekja má til Víetnam. Ákvæðum þessarar málsgreinar skal beita í 15 ár frá gildistökudegi samningsins.

24. gr.

Bann við mismunun.

1. Ríkisborgarar samningsríkis skulu ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu samningsríkinu en ríkisborgarar þess ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður, sérstaklega að því er varðar heimilisfesti.
2. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki í því ríki sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði skal ekki skýra þannig að það skyldi samningsríki til að veita aðilum heimilisföstum í hinu samningsríkinu nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og lækkun skatta vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframfærslu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.

3. Þótt fjármagn fyrirtækja í samningsríki sé að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir stjórn eins eða fleiri aðila sem eru heimilisfastir í hinu samningsríkinu skulu þau ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrrnefnda ríkinu en fyrirtæki svipaðrar tegundar sem heimilisföst eru í fyrrnefnda ríkinu sæta eða unnt er að láta þau sæta.
4. Ákvæði 2. og 3. mgr. skulu ekki eiga við um víetnamskan afdráttarskatt á hagnað sem hvað sem öðru líður skal ekki vera hærri en 10 af hundraði af vergri fjárhæð hagnaðar sem greiddur er né um víetnamska skattlagningu á starfsemi tengda landbúnaðarframleiðslu.
5. Þóknanir og aðrar greiðslur, aðrar en vextir, sem greiddar eru af fyrirtæki í samningsríki til aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu, skulu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskylds hagnaðar fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef þær hefðu verið greiddar til aðila heimilisfasts í fyrrnefnda ríkinu, nema ákvæði 1. mgr. 9. gr. eða 6. mgr. 12. gr. eigi við.
6. Ekkert í þessari grein skal skýra þannig að það skyldi samningsríki til að veita mönnum sem ekki eru heimilisfastir í því ríki nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og lækkun skatta sem það veitir þeim mönnum sem þar eru heimilisfastir.
7. Svo lengi sem Víetnam veitir fjárfestum leyfi samkvæmt lögum um erlenda fjárfestingu í Víetnam, sem tilgreina þá skattlagningu sem fjárfestirinn skal sæta, skal slík álagning ekki talin brjóta gegn skilmálum 2. og 3. mgr. þessarar greinar, þrátt fyrir ákvæði þessarar greinar.
8. Ákvæði þessarar greinar skulu einungis gilda um þá skatta sem þessi samningur tekur til.

25. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Þegar aðili heimilisfastur í samningsríki telur að ráðstafanir sem gerðar eru af bæru stjórnvaldi í öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum leiði til eða muni leiða til skattlagningar að því er hann varðar sem ekki er í samræmi við ákvæði þessa samnings getur hann, án þess að það raski rétti hans til að færa sér í nyt þau réttarúrræði sem lög þessara ríkja kveða á um, lagt málið fyrir bært stjórnvald í því samningsríki þar sem hann er heimilisfastur. Málið verður að leggja fyrir innan þriggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um aðgerðir sem leiða til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.

2. Ef hið bæra stjórnvald telur að mótmælin séu á rökum reist en getur þó ekki sjálf leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningsríkinu í því skyni að komist verði hjá skattlagningu sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakörkunum sem í gildi eru samkvæmt lögum samningsríkjanna.
3. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu sameiginlega leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi beitingu samningsins. Þau geta einnig ráðgast sín á milli í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.
4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta haft beint samband sín á milli í því skyni að ná samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar. Bær stjórnvöld skulu með samráði ákveða tvíhliða málsmeðferð, skilmála, leiðir og starfsaðferðir við beitingu þess gagnkvæma samkomulags sem þessi grein kveður á um.

26. gr.

Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu skiptast á þeim upplýsingum sem máli skipta fyrir framkvæmd ákvæða þessa samnings eða laga samningsríkjanna varðandi skatta sem þessi samningur tekur til að því leyti sem viðkomandi skattlagning er í samræmi við ákvæði samningsins, einkum til að koma í veg fyrir svik eða undanskot varðandi slíka skatta. Með allar upplýsingar sem mótteknar eru af samningsríki skal fara sem trúnaðarmál á sama hátt og farið er með upplýsingar sem aflað er samkvæmt lögum þess ríkis og skulu eingöngu gerðar kunnar aðilum eða stjórnvöldum (þar með töldum dómstólum og stjórnsluaðilum) sem hafa með höndum álagningu eða innheimtu á þeim sköttum sem samningurinn tekur til, fullnustu- eða ákærvald varðandi þá skatta eða úrskurði um kærur vegna þeirra skatta. Þessir aðilar eða stjórnvöld skulu einungis nota upplýsingarnar í greindum tilgangi. Þeim er heimilt að gera slíkar upplýsingar opinberar við málarekstur fyrir dómstólum eða í dómsniðurstöðum.
2. Ákvæði 1. mgr. skal í engu tilviki skýra þannig að þau leggi skyldur á samningsríki til að:
 - a) framkvæma stjórnsluráðstafanir sem víkja frá lögum og stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
 - b) veita upplýsingar sem ekki er unnt að afla samkvæmt lögum eða eðlilegum stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;

- c) veita upplýsingar sem myndu ljóstra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði viðskipta, atvinnumála, iðnaðar, verslunar eða sérfræðiþekkingar eða veita upplýsingar sem myndu stríða gegn almannareglu ef þær væru gerðar opinberar.

27. gr.

Sendiráðsmenn og starfsmenn ræðisstofnana.

Ekkert í þessum samningi skal hafa áhrif á skattaívilnanir sem sendiráðsmenn eða starfsmenn ræðisstofnana njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða ákvæðum sérstakra samninga.

28. gr.

Gildistaka.

1. Hvort samningsríki um sig skal tilkynna hinu skriflega eftir diplómátískum leiðum þegar málsmeðferð, sem krafist er í löggjöf þess fyrir gildistöku þessa samnings, er lokið. Samningurinn skal öðlast gildi þann dag sem síðari tilkynningin er dagsett.

2. Ákvæði samningsins skulu koma til framkvæmda:

- a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna skattskyldra fjárhæða sem greiddar eru frá og með 1. janúar sem fylgir næst á eftir því almanaksári þegar samningurinn öðlast gildi, og á síðari almanaksárum;
- b) að því er varðar aðra skatta, vegna tekna, hagnaðar eða ágóða sem myndast á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því almanaksári þegar samningurinn öðlast gildi, og á síðari almanaksárum.

29. gr.

Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda þar til honum er sagt upp af öðru samningsríkjanna. Hvort samningsríkjanna um sig getur sagt upp samningnum eftir diplómátískum leiðum með skriflegri tilkynningu til hins samningsríkisins um uppsögn eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok hvers almanaksárs sem hefst eftir að fimm ár eru liðin frá gildistöku samningsins. Í slíku tilviki skal samningnum ekki beitt:

- a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna skattskyldra fjárhæða sem greiddar eru frá og með 1. janúar sem fylgir næst á eftir því almanaksári þegar tilkynnt er um uppsögn, og á síðari almanaksárum;

- b) að því er varðar aðra skatta, vegna tekna, hagnaðar eða ágóða sem myndast á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því almanaksári þegar tilkynnt er um uppsögn, og á síðari almanaksárum.

Þessu til staðfestu hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna, undirritað samning þennan.

Gjört í tvíriti í _____ hinn _____ á íslensku, víetnömsku og ensku og skulu allir textarnir jafngildir. Ef vafi leikur á túlkun skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd ríkisstjórnar
lýðveldisins Íslands

Fyrir hönd ríkisstjórnar
alþýðulýðveldisins Víetnam

BÓKUN

Við undirritun samnings milli ríkisstjórnar Lýðveldisins Íslands og ríkisstjórnar alþýðulýðveldisins Víetnam til þess að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur hafa undirritaðir orðið ásáttir um að eftirfarandi ákvæði skuli vera óaðskiljanlegur hluti samningsins:

Aðilar eru sammála um að 2. mgr. 2. gr. samningsins taki ekki til hins íslenska tryggingagjalds sem notað er til að fjármagna almannatryggingakerfið á Íslandi samkvæmt lögum nr. 113/1990.

Þessu til staðfestu hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð ríkisstjórna sinna, undirritað bókun þessa.

Gjört í tvíriti í _____ hinn _____
á íslensku, víetnömsku og ensku og skulu allir textarnir jafngildir. Ef vafi leikur á túlkun skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd ríkisstjórnar
lýðveldisins Íslands

Fyrir hönd ríkisstjórnar
alþýðulýðveldisins Víetnam